

Камъкъ и Червей.

„У-уфъ! и тозъ удавникъ —
 Какъвъ е плиснжлъ — расплющялъ!
 „А-ма умразникъ!
 „Я вишь, какъвъ се й разшумтялъ!“
 Тъй за дъжда хортувалъ камъкъ,
 И салъ се мусилъ и стърчалъ,
 Като на нивата лежалъ. —
 „И всичкитѣ, големъ и малтъкъ,
 „Поглѣдай ти, какъ му се радватъ —
 „Като на нѣкой бре горгой!“
 Тъй продължавалъ той,
 Кат' че очакватъ
 „Безцѣненъ, бо-зна, нѣкой гостъ. —
 „А той току два часа-три
 „Какъ е захваналъ да вали, —
 „Пакъ ветхия забравенъ достъ:
 „Когато азъ не дваисятъ — трийсятъ
 „Години тука какъ лежж
 „И тихъ, и кроткъ, на межа, —
 „Когат' имъ волиж да потърсятъ —
 Кждѣто да ма втрѣколятъ,
 „Че и до днесъ, на тоизи халъ,
 „Благодаренъ кой ми й далъ?
 „Наистинж, че имжтъ право,
 „Свѣтътъ които май корятъ, —
 „И исповѣдвамъ, хемъ наздраво:
 Правдивость — туй което викатъ,
 „У него азъ невиждамъ никакъ.“ —
 „Млъкни-млѣкни, я стига лая!“
 Извиква Червей тамъ отъ края:
 „Дъждецътъ тозъ — валѣ той малко,
 „Но сухата и жедна нива —